

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 208/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť T. H., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 T 11/04 z 13. apríla 2005 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 54/2005 z 28. septembra 2005 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Ntok 1/07 z 2. júna 2009 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. februára 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 12/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2010 doručená sťažnosť T. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 T 11/04 z 13. apríla 2005 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 To 54/2005 z 28. septembra 2005 a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Ntok 1/07 z 2. júna 2009 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 12/2009 zo 17. februára 2010.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 T 11/04 z 13. apríla 2005 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 54/2005 28. septembra 2005 uznaný vinným z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. j) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005.

Krajský súd uznesením sp. zn. 6 Ntok 1/2007 z 2. júna 2009 zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Tost 12/2009 zo 17. februára 2010 rozhodol tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

V sťažnosti sťažovateľ konkretizuje svoje námietky proti napadnutým rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré sa zakladajú najmä na týchto tvrdeniach:

a) že bol odsúdený iba na tom podklade, že na „jeho odeve sa našli stopy, o ktorých znalci uviedli, že môžu pochádzať z povýstrelových splodín, že s obeťou bol v kontakte“. Takýto dôkaz podľa neho nemôže byť použitý ako dôkaz „Nad všetku pochybnosť“, ak na druhej strane znalci konštatovali aj to, že stopy mohli pochádzať aj z „autoakumulátorov“, ktoré obsahujú olovo, a práve v takom prostredí sťažovateľ pracoval. Všeobecné súdy boli povinné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“;

b) že sa nikdy k spáchaniu skutku nepriznal a neexistuje žiadny svedok, ktorý by ho mohol usvedčiť zo spáchania trestného činu;

c) že znalci nikdy presne neurčili čas úmrtia zavraždeného, hoci podľa neho v tom čase existovali účinnejšie a presnejšie metódy;

d) že v pôvodnom konaní neboli preskúmané riadne ani ďalšie dôkazy (napr. záznamový list vozidla) a všeobecné súdy považovali ako motív spáchania trestného činu iba to, že bol vo finančnej tiesni (mal viacero pôžičiek) a zavraždený, ktorý mal pri sebe väčší obnos peňazí, bol v osudný deň v styku so sťažovateľom.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej rozvádza svoje námietky proti napadnutým uzneseniam krajského súdu a najvyššieho súdu rozhodujúcich o obnove konania a ich podstata tkvie v tom, že znalci v konaní odhadom určili čas smrti poškodeného na 24.00 h - 00.30 h, pričom on tvrdí (na základe svojich skúseností), že vozidlo bolo používané ešte o 02.00 h, a svedkovia potvrdili, že sťažovateľ už nemohol byť v tom čase v predmetnom motorovom vozidle. Sťažovateľ požadoval, aby záznamový list o vozidle bol posudzovaný „*nie voľným okom*“, ale určeným softvérom, čo však všeobecné súdy ako dôkaz nevykonali.

Sťažovateľ preto na základe uvedených skutočností žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 T 11/04 z 13. apríla 2005 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 54/2005 z 28. septembra 2005 a v konaní o povolení obnovy konania uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Ntok 1/07 z 2. júna 2009 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 12/2009 zo 17. februára 2010 boli porušené jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 dohovoru. Súčasne tieto rozhodnutia v konaní o obnove konania požaduje zrušiť a žiada, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu prepustiť ho z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu. Súčasne žiada náhradu trov konania.

Zároveň sťažovateľ požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde skúmal, či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02, II. ÚS 17/05).

1. Predmetom časti sťažnosti je namietané porušenie označených práv podľa dohovoru rozsudkami krajského súdu sp. zn. 2 T 11/04 z 13. apríla 2005 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 54/2005 z 28. septembra 2005.

Jednou z podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch

mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Po preskúmaní tejto časti sťažnosti nebolo sporným to, že napádané rozhodnutia všeobecných súdov sa stali právoplatnými ešte v septembri 2005 a sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu podaná v apríli 2010, teda zjavne po zákonom ustanovenej lehote, a preto ju ústavný súd v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

2. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie označených práv podľa dohovoru rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 6 Ntok 1/07 z 2. júna 2009 v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo 17. februára 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 12/2009.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) b), c) a d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu...

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03).

Podstata práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu každého zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré označený článok ústavy, resp. dohovoru vykonávajú. Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodne záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania tak, ako vyplývajú z čl. 6 dohovoru, ako aj príslušnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Zákonný rámec v prípade sťažnosti sťažovateľa tvoria relevantné ustanovenia Trestného poriadku, a to v časti upravujúcej obnovu konania (§ 393 a nasl. Trestného poriadku). V konkrétnych okolnostiach danej veci zásadnou otázkou, ktorá je napokon aj dôvodom podania sťažnosti sťažovateľa, je ústavná akceptovateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým potvrdil zamietnutie jeho návrhu na obnovu konania krajským súdom. Ústavný súd preto skúmal, či v danom prípade najvyšší súd dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré potvrdil uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 Ntok 1/2007 z 2. júna 2009, a zároveň, či neboli najvyšším súdom relevantné ustanovenia Trestného poriadku aplikované spôsobom, ktorý by signalizoval porušenie označených práv sťažovateľa podľa dohovoru.

Ústavný súd zistil, že krajský súd na verejnom zasadnutí 2. júna 2009 zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 2 T 11/04. Svoje rozhodnutie odôvodnil na tom skutkovom základe, že *„dňa 29. 9. 2003 okolo 22.34 hod. v kabíne nákladného motorového vozidla zn. AVIA 31, EČV: ..., stojaceho v kolóne vozidiel na krajnici štátnej cesty č. E - 50 pred cestným hraničným prechodom medzi Slovenskom a Ukrajinou vo Vyššom Nemeckom, okr. Sobrance, v úmysle usmrtiť a získať finančný obnos, naložil na pravú spánkovú oblasť hlavy vodiča vozidla A. M. nezistenú ručnú palnú zbraň kalibru 22LR (5,6 mm), ktorú predtým nelegálne zaobstaral a držal a následne jedenkrát vystrelil, spôsobiac vyššie menovanému priestrel mozgu a lebky so zástrelom hlavy..., čo viedlo... k jeho smrti bezprostredne po vzniku zranenia, pričom po tomto sa zmocnil peňažnej hotovosti vo výške minimálne 500 Euro, mobilného telefónu zn. Motorola T 2288, dvoch cestovných dokladov a troch karnetov TIR.“*

Krajský súd ďalej vypočul sťažovateľa, svedka, znalca a v rozhodnutí citoval aj zo záveru odborného vyjadrenia Inšpektorátu práce Košice (č. 1. 63). V relevantnej časti svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že *„... Záznamové zariadenie z vozidla nebohého malo ten dôkazný význam, že zaznamenalo čas, kedy vozidlo s nebohým a odsúdeným dorazilo do kolóny vozidiel stojacich pred hraničným prechodom vo Vyššom Nemeckom. Bolo to o 21.35 hod. dňa 29. 9. 2003. Túto dobu ani obhajoba nijakým spôsobom nespochybňuje*

a ďalšie záznamy na tomto zariadení sú podľa ich názoru už druhoradé, lebo až po zastavení vozidla v kolóne začal poškodený večerať a požil pritom aj dve pívá, čo je zrejmé z výpovede odsúdeného a na základe výšky alkoholu v krvi nebohého určili znalci dobu jeho smrti.

V dobe smrti nebohého A. M. sa teda nik okrem odsúdeného T. H. v jeho spoločnosti nenachádzal (t. j. ani Š. B.). Na túto základnú skutočnosť dokázaní v pôvodnom konaní pritom nadväzovali ďalšie nepriame dôkazy ohľadom motívu konania odsúdeného, ohľadom náhlej dispozície finančnými prostriedkami odsúdeným po skutku, ďalej ohľadom nelegálnej držby pištole odsúdeným pred skutkom, ako aj ohľadom zistenej prítomnosti olova na bunde odsúdeného, ktorú mal tento oblečenú pri skutku, nakoľko nebohý bol usmrtený olovenou strelou, ktorá bola zaistená pri pitve...“.

Proti uzneseniu krajského súdu podal v zákonnej lehote sťažnosť sťažovateľ, v ktorej poukázal najmä na to, že „súd prvého stupňa v konaní o obnove nevykonal všetky dôkazy navrhnuté odsúdeným... a navyše vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil v neprospech“ sťažovateľa, „a to zaistenými stopami olova na pravom rukáve vetrovky odsúdeného, ktoré boli vyhodnotené ako povýstrelové splodiny, namietol správnosť zistenia času smrti v pôvodnom rozsudku a v tejto súvislosti vyhodnotenie tachografického záznamu vozidla poškodeného a nedostatočné zohľadnenie výpovedí svedkov K., E. a B. o tom, že kolóna vozidiel sa pohla až o 01,40 hod., čo znamená, že poškodený nemohol byť usmrtený v čase ako to ustálil súd v pôvodnom konaní. Z uvedených dôvodov sa odborné vyjadrenia Ing. S. javia ako nepostačujúce a málo hodnoverné, z toho dôvodu sme v konaní o povolenie obnovy Konania navrhli, aby vyhodnotenie záznamového listu z vozidla poškodeného bolo vykonané Výskumným ústavom dopravným, a. s. ...“

Podľa tvrdenia obžalovaného tento vie svedkami preukázať, že dňa 30. 09. 2003 od 04,30 hod. už bol v mieste svojho bydliska, čo uviedol aj v konaní o povolenie obnovy konania“.

Súčasne navrhol, aby odvolací súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 Ntok 1/07 z 2. júna 2009 a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Na podklade podanej sťažnosti najvyšší súd preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná. Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil takto: „*Treba predovšetkým poukázať na to, že v konaní o povolenie obnovy zákon nedáva súdu možnosť skúmať ani posudzovať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní, a to ani z hľadiska, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami prípadu a obhajobou obvineného. Ide vždy len o zistenie a posúdenie, či vyšli najavo také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by samej osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi súdu už predtým mohli viesť k iným výrokom, než v pôvodnom rozhodnutí.*

Za nové pritom možno považovať len také skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh dotýka. Neznámou skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutočného stavu veci.

Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní, v ktorom bolo vydané pôvodné rozhodnutie obsiahnuté v spise, uplatnený procesnou stranou alebo nebol vykonaný.

Až po zistení, že ide o nové skutočnosti alebo dôkazy, treba skúmať, či tieto samej osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi známymi už predtým by mohli viesť k inému než pôvodnému rozhodnutiu.

Pritom treba uviesť, že už návrh na obnovu konania musí obsahovať nové konkrétne skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania v pôvodnom konaní alebo nové dôkazy, ktoré nie sú obsiahnuté v spise alebo dôkazy síce v pôvodnom konaní vykonané, avšak ich obsah sa v podstatných smeroch odchyľuje od pôvodného dôkazu.

Už z podaného návrhu na obnovu konania v predmetnej trestnej veci nepochybne vyplýva, že odsúdený... namieta nedostatočné zistenie skutkového stavu veci a hodnotenie vykonaných dôkazov...“

Ústavný súd z predložených podkladov zistil, že sťažovateľovi bol umožnený reálny prístup k súdu, keď všeobecný súd na základe ním podaného návrhu vo veci konal a rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ neuviedol žiadne nové a súdu neznáme skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli viesť k inému rozhodnutiu o jeho

vine a treste. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, pričom spôsob odôvodnenia uznesenia odkazom na odôvodnenie v sťažnostnom konaní preskúmaného rozhodnutia krajského súdu nie je v prípade zamietnutia sťažnosti v rozpore so zárukami vyplývajúcimi z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd konštantne tiež vychádza z príslušnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj konanie o návrhu na obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania (pozri aj Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa, 2003. s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. mája 1985, Décisions et rapports, č. 60).

Ústavný súd ďalej k tomu poznamenáva, že na posúdenie povolenia obnovy konania je zásadne príslušný všeobecný súd. Krajský súd a najvyšší súd v danej veci pri posudzovaní návrhu na povolenie obnovy konania, ktorý podal sťažovateľ, rozhodli v súlade s ustanovením § 402 Trestného poriadku a odôvodnenie napadnutých uznesení obsahuje tiež ústavne akceptovateľný výklad a aplikáciu § 394 Trestného poriadku vo vzťahu k uplatneným dôvodom obnovy konania.

Keďže ústavný súd tiež zistil, že medzi namietanými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu a prípadnou možnosťou porušenia práv sťažovateľa zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 6 ods. 1, 2, a 3 dohovoru nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť

sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2010